

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U PAZINU
Dršćevka 1, 52000 Pazin

P-323/2024-49

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Pazinu, po sutkinji Tamari Lakoseljac Benčić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja EUROHERC osiguranje d.d., Zagreb, Ulica grada Vukovara 282, OIB 22694857747, kojeg zastupa punomoćnik Antonio Šćulac, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Grgić & Partneri, Pisarnica Rijeka, protiv tuženika ŽUPANIJSKA UPRAVA ZA CESTE ISTARSKE ŽUPANIJE, Pazin, M. B. Rašana 2/4, OIB 29919922049, kojeg zastupa punomoćnik Dino Čekada, odvjetnik u Puli, uz sudjelovanje umješaka na strani tuženika Allianz Hrvatska d.d., Zagreb, Heinzelova 70, OIB 23759810849, kojeg zastupa punomoćnik Dean Ilijevski, odvjetnik u Puli, radi isplate 663,61 EUR, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 3. rujna 2026. u nazočnosti punomoćnika stranaka, na ročištu za objavu odluke održanom 8. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"Nalaže se tuženiku ŽUPANIJSKA UPRAVA ZA CESTE ISTARSKE ŽUPANIJE d.o.o., OIB 29919922049, M.B. Rašana 2/4, 52000 Pazin, da isplati tužitelju EUROHERC osiguranje d.d., OIB: 22694857747, Ulica grada Vukovara 282, 10000 Zagreb, iznos od 663,61 EUR, uvećan za zakonske zatezne kamate koje teku od 25.05.2022. g. pa sve do isplate, a obračunava se za razdoblje do 31.12.2022.g. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023.g. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za pet postotnih poena, sve u roku od 15 dana."

II. Nalaže se tužitelju EUROHERC osiguranje d.d., Zagreb da tuženiku ŽUPANIJSKA UPRAVA ZA CESTE ISTARSKE ŽUPANIJE d.o.o., naknadi trošak postupka u iznosu od 1.000,00 eura, sa zateznom kamatom tekućom od presuđenja 8. listopada 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište

primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tuženika ŽUPANIJSKA UPRAVA ZA CESTE ISTARSKE ŽUPANIJE d.o.o., za naknadom troška postupka u iznosu od 651,54 EUR sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, po stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja se na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tužitelju EUROHERC osiguranje d.d., Zagreb da umješaču na strani tuženika Allianz Hrvatska d.d., Zagreb, naknadi trošak postupka u iznosu od 625,00 eura, sa zateznom kamatom tekućom od presuđenja 8. listopada 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

V. Odbija se zahtjev tuženika Allianz Hrvatska d.d., Zagreb, za naknadom troška postupka u iznosu od 125,00 EUR sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, po stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja se na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je protiv tuženika podnio tužbu radi isplate regresa. U tužbi navodi da se 03. prosinca 2021. oko 06,40 sati na cesti L50067, Vrh-Šćulci, oko 200 m prije naselja Vrh, dogodila prometna nezgoda na način da je vozač Oreste Kajin, upravljao automobilom Suzuki Ignis, reg. oz. PU-142-VS, kada mu je na prometnicu iskočila divlja životinja – srna, uslijed čega da je došlo do udara prednjeg dijela vozila u životinju te da su na automobilu nastala oštećenja. Na strani vozača da nije bilo protupravnosti u postupanju. S obzirom da je štetu prouzrokovala divljač, u području nadležnosti lovoovlaštenika LD Mirna Buzet, koje lovačko društvo da je u vrijeme nastanka šetnog događaja bilo osigurano kod tužitelja obzirom da je na snazi bila polica osiguranja br. 804271894 predmetom koje je osiguranje svih lovoovlaštenika na području RH za štete počinjene od divljači, to da je tužitelj oštećeniku naknadio štetu na vozilu u iznosu 663,61 EUR. Prometna nezgoda da se dogodila na dijelu ceste na kojem nije postojao znak „divljač na cesti“ niti druga oprema koja bi onemogućila izlazak divljači na cestu. Pravna osoba koja je lovoovlaštenik u lovištu koje se prostire u području oko predmetne ceste da je zatražila postavljanje znaka opasnosti od divljači i opreme na cesti za dionicu na kojoj se dogodio šetni događaj, međutim isti da u vrijeme šetnog događaja nisu bili postavljeni, što da predmetnu dionicu čini nesigurnom za promet, a tuženika odgovornim za nastanak šetnog događaja. Oprema i signalizacija ceste da su manjkavi unatoč zahtjevima lovoovlaštenika. Tužitelj da se obratio tuženiku radi isplate međutim tuženik je odbio zahtjev radi čega tužitelj i podnosi ovu tužbu. Na

temelju svega prethodno navedenog, tužitelj predlaže naslovnom sudu da donese presudu kojom će sud naložiti tuženiku, da isplati tužitelju, iznos od 663,61 EUR sa kamatama i troškovima postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu tužitelja, kako po osnovi tako i po visini tužbenog zahtjeva. Oспорava sve navode iz tužbe. Ističe prigovor promašene pasivne legitimacije i neodgovornosti tuženika za nastalu štetu, a time i za isplatu regresa, pri čemu ukazuje da tuženik nije ni u kojem odnosu sa tužiteljem, da s njime nema nikakvih kontakata, niti da mu je na bilo koji način prouzročio štetu, niti da je štetu prouzročio osiguraniku tužitelja, tako da nema osnove niti za isplatu regresa. U odnosu na tužitelja, na strani tuženika da nema nikakvih elemenata građansko-pravne odgovornosti. Županijska uprava za ceste Istarske županije da nije štetnik, jer da ona tužitelju nije prouzročila štetu, pa kako nema štete, da nema štetne radnje, pa samim time ni uzročno – posljedične veze, kao ni elemenata protupravnosti ni elementa krivnje. Isto da se odnosi i na osiguranika tužitelja LD Mirna Buzet. Kod izvanugovorne odgovornosti za štetu, tužitelj da prije svega treba dokazati da mu je tuženik, njemu ili osiguraniku, nekom svojom radnjom ili propustom počinio štetu, odnosno povrijedio neko njegovo subjektivno pravo, a da bi uopće došao u mogućnost da to dokaže, potrebno je da dokaže postojanje određenog pravnog odnosa između njih. Tuženik ističe i prigovor zastare potraživanja. U svakom slučaju, tuženik da ni u kojem slučaju ne može biti odgovoran za nastanak predmetne prometne nesreće. Iz činjeničnog opisa tužbe da vrlo jasno proizlazi da sam tužitelj ni na koji način ne obrazlaže na temelju čega smatra odgovornim tuženika za predmetni štetni događaj, pa da nije jasno temeljem čega je uopće postavio tužbeni zahtjev protiv Županijske uprave za ceste Istarske županije, radi čega se ističe prigovor promašene pasivne legitimacije. Tužitelj da nije dokazao ni pravni temelj podnošenja tužbe upravo protiv tuženika, kao ni pasivnu legitimaciju koju tuženik u cijelosti osporava. U svakom slučaju, kada se hipotetski govori o odgovornosti Županijske uprave za ceste Istarske županije, pod pretpostavkom da se dokaže da je postojao udar u divljač i pasivna legitimacija, da je potrebno napomenuti kako tuženik, kao ni ostale pravne osobe u čiju nadležnost spada održavanje prometnica, ne odgovaraju za štete koje su sudionicima u prometu nastale zbog naleta divljači, već da je u tim slučajevima odgovornost na strani lovačkih društava koja gospodare lovištem koje se nalazi uz prometnicu na kojoj je došlo do nastanka prometne nesreće (i to sukladno Zakonu o obveznim odnosima, Zakonu o sigurnosti prometa na cestama, Zakona o cestama i Zakonu o lovstvu). Stoga tuženik i iz tog razloga ističe prigovor promašene pasivne legitimacije u odnosu na Županijsku upravu za ceste Istarske županije. U konkretnom slučaju, a s obzirom na činjenicu da je sklopljena „nacionalna“ polica osiguranja, iza koje stoji nadležno ministarstvo, da je očito da je do aktivacije iste, dolazilo automatizmom, bez utvrđivanja svih relevantnih činjenica; bitno je bilo da se šteta naplati, da lovačka društva ne plaćaju ništa iz svojih sredstava, te se nije utvrđivalo tko je konkretno odgovoran za nastanak štete. Da takve police osiguranja nije bilo, lovačka društva da sasvim sigurno ne bi plaćala štetu, već bi u cijelosti osporavale svoju odgovornost, a što da je u praksi jako dobro poznato. Međutim, sada, u konkretnom slučaju, samom aktivacijom police i naplatom štete, da je očito da je lovačko društvo priznalo svoju odgovornost, a što znači da odgovornosti tuženika, kao pravne osobe koja upravlja prometnicom, ne može biti, budući da je iz poduzetih radnji u vezi same štete, već utvrđena odgovornost lovačkog društva. U samoj prijavi i zahtjevu za naknadu štete, koji je podnesen od strane oštećenika (vozača) tužitelju (tužitelj dostavio u spis predmeta), a kojem zahtjevu je tužitelj kasnije i udovoljio, odnosno isplatio je naknadu štete oštećeniku, kao uzročnik štete(osiguranik) označeno

je LD "Mirna" Buzet, iz čega da je jasno da je za nastanak predmetne prometne nesreće odgovorno navedeno LD. U svakom slučaju, da je očito da je lovačko društvo preuzelo odgovornost na sebe te da je konkludentnim radnjama priznalo svoju odgovornost, što ekskulpira odgovornosti tuženika, a tužitelju oduzima aktivnu legitimaciju, koju također osporavamo. Tužitelj da je od Ministarstva poljoprivrede za navedeno osiguranje primio nešto manje od 5.000.000,00 EUR (pet milijuna eura), da bi sada od javne ustanove potraživao isplatu regresa. Nadalje, iz Ugovora o osiguranju od građanskopravne izvanugovorne odgovornosti prema trećim osobama svih lovoovlaštenika u Republici Hrvatskoj, a koji je sklopljen između tužitelja i RH, Ministarstva poljoprivrede, nije vidljivo kada je taj ugovor uopće stupio na snagu, tj. nije jasno vidljivo je li važio u vrijeme nastanka predmetne nesreće pa posljedično tome, tuženik osporava da je uopće bilo uvjeta za aktivaciju tog Ugovora (i police), po kojoj se sada od tuženika traži isplata. Naime, u čl. 5. st. 1. ugovoreno je da Ugovor stupa na snagu „datumom zadnjeg potpisa ugovornih a koja odlučna činjenica se u ovom slučaju ne može utvrditi. Naime, na zadnjem listu ugovora (sklopljen između tužitelja i RH, Ministarstva poljoprivrede), vidljivo je da je ministrica poljoprivrede, ugovor potpisala 31. svibnja 2021., dok nije vidljivo kada su ga potpisali članovi uprave društva tužitelja. U ime tužitelja očito potpisuju 2 osobe, ali kako nije vidljivo kada su ga one potpisale, nije utvrđeno kada je ugovor stupio na snagu. Teret dokaza te činjenice je na tužitelju, a tuženik osporava da je u trenutku nastanka nesreće ugovor bio na snazi, a što znači da tužitelj nije niti bio obavezan ništa plaćati pa posljedično tome, ukoliko je poduzeo bilo koju radnju, poduzeo ju je na svoj rizik i na svoju štetu te od tuženika nije ovlašten ništa tražiti. Dakle, i s te osnove osporavamo aktivnu legitimaciju tužitelja. Također, da nije utvrđeno, jer da tužitelj nije dokazao, da bi uopće bile plaćane premije osiguranja, a što znači, da ukoliko se premije osiguranja ne plaćaju, tada ne postoji obveza osiguranja, a što znači, da ukoliko se premije osiguranja ne plaćaju, tada ne postoji obveza plaćanja po prijavljenom događaju, a sve temeljem odredbe iz čl. 937. Zakona o obveznim plaćanja po prijavljenom događaju, a sve temeljem odredbe iz čl. 937. Zakona o obveznim odnosima. Tuženik da je dužan održavati ceste koje su u njegovoj nadležnosti u takvom stanju da se po istima može odvijati promet, a kako nikakva primjedba o stanju ceste ne proizlazi iz činjeničnog opisa tužbe i priloženih dokaza, to nema ni odgovornosti pravne osobe koja upravlja prometnicom. Tuženik, kao ni druge pravne osobe koje po zakonu upravljaju određenim prometnicama, da nemaju apsolutno nikakvog utjecaja na kretanje divljači, njihovo prehranjivanje, boravak u određenom lovištu i sl. Zakonom o cestama da su jasno definirana tuženikova prava i obveze, a među koje ni u kojem slučaju ne spada briga za divljač, lovište i sl. Za divljač, kao i sve radnje oko divljači da brine i odgovara lovačko društvo i to po principu objektivne odgovornosti, budući da je upravo on vlasnik i imatelj divljih životinja, što da proizlazi iz činjenice što je o predmetnom događaju obaviješteno LD Mirna Buzet, čiji je predstavnik izašao na mjesto događaja i preuzeo uginulu srneću divljač. U potvrdi RH, MUP, PU Istarska, PP Buzet od 21. prosinca 2021., da je navedeno kako slijedi: „ O naletu na divljač izvješteno nadležno lovačko društvo "Mirna" iz Buzeta koji gospodari navedenim lovčakim područjem čiji je predstavnik izašao na mjesto događaja i preuzeo uginulu srneću divljač.“ Stoga da je jasno vidljivo da tuženik ne može imati nikakvog utjecaja na nalet divljači na vozila, već za te životinje odgovara njen imatelj, tj. lovačko društvo. Na strani tuženika da nema odgovornosti iz razloga što nema nikakve njegove štetne radnje, kao ni uzročno posljedične veze između nastale štete i štetne radnje (koja uopće ne postoji). Također, nema ni protupravnosti na strani tuženika jer isti nije prekršio ni jednu jedinu zakonsku ili podzakonsku odredbu pozitivnog pravnog poretka Republike Hrvatske. Iz navedenog

proizlazi kako nisu ispunjeni osnovni elementi koji se sukladno Zakonu o obveznim odnosima (kao *lex generalis*-u) moraju ispuniti da bi se mogla utvrditi nečija građansko-pravna odgovornost. Kako tih elemenata nema, nema odgovornosti tuženika, a samim time ni naknade štete. U svakom slučaju, teret dokazivanja postojanja tih elemenata je na strani tužitelja. Zakonom o obveznim odnosima (ZOO), kao općim propisom, propisano je da za štetu odgovara onaj koji ju drugome prouzroči. Županijska uprava za ceste Istarske županije tužitelju nije prouzročila štetu niti je na bilo koji način doprinijela nastanku iste. Sukladno važećoj sudskoj praksi, divljač se smatra opasnom stvari iz razloga što od nje za okolinu prijeti pojačana opasnost. Za takvu (opasnu) stvar odgovara njen imatelj, odnosno onaj kojemu je ona dana na upravljanje. Kako tuženik nije imatelj divljači niti mu je divljač dana na upravljanje, to da isti nema nikakve veze s takvim stvarima pa da tako ne može odgovarati ni za štete koje nastanu od tih stvari, već za takve štete mogu odgovarati isključivo lovačka društva, stoga se ističe prigovor promašene pasivne legitimacije i iz tog razloga. Imatelj divljači da su lovačka društva koja redovno preuzimaju divljač, traže ozlijeđenu i sl. Člankom 1. Zakona o lovstvu, a kojim se određuje područje primjene tog zakona, jasno da je navedeno kako se tim zakonom uređuje gospodarenje lovištem i divljači te da gospodarenje obuhvaća uzgoj, zaštitu, lov i korištenje divljači i njenih dijelova. Drugim riječima, područje primjene tog zakona ni u kojem se slučaju ne proteže na utvrđivanje odgovornosti uprava za ceste zbog naleta divljači. Tuženik da je u cijelosti izvršio sve svoje zakonom propisane obveze, koje su propisane Zakonom o cestama, kojim su propisani uvjeti odgovornosti za štete koje nastanu na prometnicama od divljači. Da bi se moglo pristupiti obilježavanju određene prometnice, odnosno dionice ceste odgovarajućim prometnim znakom opasnosti od naleta divljači, kako to sugerira tužitelj, da je potrebno da se radi o posebno opasnoj dionici ceste, na kojoj postoji opasnost od naleta divljači na vozila. Prometni znakovi da se ne mogu postavljati kako se kome prohtije i paušalno. Potrebno da je da na jednom te istom mjestu postoji učestali broj naleta životinja na prometnicu, da bi ono predstavljalo opasno mjesto, a o kojem potom, lovačka društva obavještavaju tuženika. U praksi, lovačka društva šalju uopćene dopise, pri čemu prethodno ne utvrđuju koja su to opasna mjesta na kojima postoji učestali dolazak divljači na javne ceste, jer o tome ne dostavljaju nikakve dokaze. Na takav način da je način LD „Mirna“ Buzet postupilo i u ovome slučaju što da proizlazi iz dopisa kojega su uputili ovdje tuženiku od dana 16.08.2013., koji je dostavljen u spis predmeta od strane tužitelja, a u kojemu se navodi, između ostalog, sljedeće: ostalog, sljedeće: “ Iz razloga što se divljač kreće po cijelom području lovišta, moguće je da se u svako doba zatekne na javnim cestama u cijeloj njihovoj duljini, pa je iz toga razloga potrebno spomenuti da se Zahtjev odnosi na označavanje prometnom signalizacijom i opremom sukladno posebnim propisima svih cesta u cijeloj njihovoj duljini ko jima upravljate u granicama našeg lovišta.” Tuženik da ne može postupati po takvom zahtjevu niti biti kriv za ne postupanje po istom, budući da je takav zahtjev u potpunosti neodređen i neživota n. U svakom slučaju, da je jasno da lovačko društvo u odnosu na predmetnu dionicu ceste nije podnijelo zahtjev za postavljanjem odgovarajućeg znaka opasnosti od naleta divljači, pa da se po istome nije niti moglo postupiti, a kamoli da bi podastrijeli dokaze o tome da se neko mjesto doista ima smatrati posebno opasnim mjestom, na način da na istom često divljač izlazi na cestu. Toga da nema, to da ne postoji. Da je tomu tako, odnosno da predmetna dionica ceste ne predstavlja posebno opasno mjesto, jer na njoj ne postoji učestali dolazak divljači na prometnicu, da proizlazi iz posebnog dopisa PP Pazin s lpostavom Buzet, od 23. prosinca 2024., koje je na traženje samog tuženika (dopis od 17. prosinca 2024.), dostavilo vjerodostojan podatak o tome da je u razdoblju od 1. siječnja 2019. do 3. prosinca 2021., na

predmetnoj dionici ceste, zabilježen samo jedan nalet divljači, i to očigledno upravo ovaj o kojemu je riječ u ovom postupku. Navedeni zahtjev, tuženik je podnio nakon primitka tužbe, a PP Pazin, da je odgovorila u svega par dana, što znači da bi lovačka društva mogla/trebala samostalno tražiti podatke o evidentiranim mjestima naleta divljači te na temelju toga, na taj način, dakle dokumentirano javnim ispravama, tražiti postavljanje prometnih znakova, odnosno njihovo uklanjanje ukoliko duže vrijeme nije zabilježe nikakav nalet. U svakom slučaju, iz navedenog dopisa, dakle javne isprave PP Pazin, da je jasno utvrđeno da predmetan dio prometnice, ne predstavlja posebno opasno mjesto na kojem divljač učestalo izlazi na prometnicu, pa da se stoga na tom mjestu niti ne može postaviti takva prometna signalizacija. Odredbom iz čl. 22. st. 31. Pravilnika o prometnim znakovima, signalizaciji i opremi na cestama (NN br. 33/05, 64/05, 155/05 i 14/11), da je propisano da znak opasnosti »divljač na cesti« (A44) označuje posebno opasna mjesta na kojima divljač često prelazi preko ceste. Istog je mišljenja da je i Županijski sud u Zagrebu, koje je izrazio u presudi pod Posl.br. HŽ-4523/2019 od dana 11. listopada 2021. godine i to kako slijedi: "Dopisom tuženika na kojem sud u bitnom temelji odluku, traži se označavanje cesta kojima tuženik upravlja na području lovišta X..., te se zahtjev odnosi na označavanje prometnom signalizacijom i opremom sukladno posebnim propisima svih cesta u cijeloj njihovoj duljini kojima upravlja umješač 2/Županijska uprava za c. I. ž. u granicama tuženikovog lovišta – prilog je karta lovišta sa označenim posebno opasnim mjestima naleta vozila na divljač. Sud je propustio navedeni dopis ocijeniti u smislu čl. 22. Pravilnika o prometnim znakovima, signalizaciji i opremi na cestama (NN br. 33/05, 64/05, 155/05 i 14/11, dalje: Pravilnik) na koju se poziva umješač 2/Županijska uprava za c. I. ž., koji određuje da znak „divljač na cesti“ označuje posebno opasna mjesta na kojima divljač često prelazi preko ceste." Iz obrazloženja odluke Ustavnog suda U-I-6264/2014 od 4. ožujka 2015. da proizlazi, da je člankom 50. ZC pravno uređena odgovornost pravne osobe koja upravlja javnom cestom za štetu koja na javnoj cesti bude prouzročena trećim osobama naletom divljači, a isti prema čl. 50. ZC odgovara za štetu po osnovi krivnje, ukoliko na zahtjev osobe koja gospodari lovištem javnu cestu ne označi prometnom signalizacijom i opremom sukladno posebnim propisima, dakle njena krivnja može se sastojati samo u propustu da postavi posebnu signalizaciju i znakove koji će sudionike u prometu upozoravati na opasnost od mogućeg naleta divljači. Odštetna odgovornost osoba koje gospodare lovištima da je uređena kao objektivna odgovornost Zakonom o lovstvu (NN br. 140/05, dalje: Zakon o lovstvu) i općim propisima obveznog prava (čl. 1063-1067 ZOO), a člankom 50.st.1. ista nije derogirana. Zbog pogrešnog pravnog stava, da je podnošenjem zahtjeva za označavanje prometnom signalizacijom i opremom cesta u području lovišta, tuženik u cijelosti otklonio svoju odgovornost za moguće štete na cesti trećim osobama, prvostupanjski sud nije ocijenio njegovu odgovornost za štetni događaj, niti raspravio njegove prigovore. Citiranom presudom Županijski sud u Zagrebu da jasno objašnjava da zahtjevom za označavanje prometnica u cijeloj dužini lovišta, lovačko društvo ne može otkloniti odgovornost za nalet od divljači. Dok Županijska uprava za ceste Istarske županije odgovara samo po principu krivnje, i to isključivo u slučaju da lovačko društvo označi posebno opasna mjesta, a ŽUCIŽ propusti postaviti prometne znakove i signalizaciju na takvim mjestima, što u ovom predmetu svakako nije slučaj, jer lovačko društvo predmetni dio prometnice nije označilo kao posebno opasno mjesto, kamoli da bi dokazalo da je tomu tako. Stoga da je u potpunosti jasno kako se radi o promašenoj pasivnoj legitimaciji u odnosu na tuženika, budući da se o navodnoj odgovornosti ŽUCIŽ može govoriti samo u slučaju da prometni znak „Divljač na cesti“ nije postavljen, a da je to traženo na posebno opasnom mjestu na kojem postoji učestali dolazak divljih

životinja na cestu. Takvo da je uostalom i mišljenje Ministarstva mora, prometa i infrastrukture od 29.08.2011. godine kojeg se je dužan držati tuženik. U konkretnom slučaju, LD Mirna Buzet, da je podnijelo općeniti zahtjev, a sve kako bi od sebe otklonili odgovornost, a koje postupanje nije po zakonskim niti po podzakonskim propisima, jer nisu obrazložili niti naveli, a kamoli dokazali učestalost naleta divljači na vozila na točno određenoj dionici ceste, stacionaži, što takav dopis čini neuporabljivim. Iz dopisa LD „Mirna“ Buzet, proizlazi da se isti: „... odnosi na označavanje prometnom signalizacijom i opremom sukladno posebnim propisima svih cesta u cijeloj njihovoj duljini kojima upravljate u granicama našeg lovišta...“, što ne samo da nije određeno, nego je paušalno, ali što bi u praksi stvorilo ogromne probleme, jer bi praktički čitava Istarska županija, sve prometnice u čitavoj njihovoj duljini bile „pokrivena“ znakovima opasnosti od naleta divljači (imajući u vidu činjenicu da sva lovačka društva šalju identične paušalne i neodređene zahtjeve), a što je po samoj logici stvari nemoguće. O svemu tome, odnosno o načinu dostavljanja zahtjeva, odnosno njegova sadržaja, Lovačko društvo „Mirna“ Buzet da je upozoreno posebnim dopisima tuženika, između ostalog i od dana 03.02.2021. god., a u kojem da je isto obaviješteno o nemogućnosti postavljanja predmetnih prometnih znakova na svim dionicama svih cesta te da je ujedno ukazano na nužnost utvrđivanja posebno opasnih mjesta, kao što je to i navedeno u ovom odgovoru na tužbu. Konkretno, točno je navedeno kako i na koji način treba postupiti, odnosno kako i na koji način, a da bi bilo u skladu sa zakonom, treba postaviti uredan zahtjev za postavljanje odgovarajuće prometne signalizacije. U osnovi, objašnjeno je da se moraju odrediti točne dužine, kako bi se mogle postaviti dopunske ploče, nakon što se utvrdi točna stacionaža na kojoj dolazi do učestalog naleta divljači na vozila. Na županijskim cestama da nema zakonske osnove za postavljanjem ograde, što da je i važeći stav sudske prakse, i to konkretno u presudi Županijskog suda u Zagrebu pod Posl. br. GŽ--6059/16 od 23.05.2017, u kojoj je zauzet pravni stav da za nalet divljači na javnu cestu odgovara isključivo lovačko društvo po pravilima o objektivnoj odgovornosti te da se nepostojanje zaštitne ograde ne može smatrati ne postupanjem, jer je ne životno i u neskladu s prihvaćenim standardima održavanja cesta i protivno mnogobrojnim interesima i potrebama stanovništva ograđivati županijske ceste od susjednih nekretnina (prostora) da se spriječi pristup divljači na cestu pa se u tom smislu ne postavljanje zaštitne ograde koja nije propisani standard zaštite prometa na cestama te vrste (prema odredbi čl. 94. Pravilnika o prometnim znakovima, signalizaciji i opremi na cestama — NN 33/05, 64/05, 155/05) ne može tretirati kao propust pravne osobe koja je nadležna za održavanje županijskih i lokalnih cesta. Radi se o javnim cestama niže kategorije. Zaštitne žičane ograde postavljaju se uz autoceste i brze ceste. Ista stvar da je i s postavljanjem upozoravajućih reflektora plave boje na smjerokaznim stupićima, a što nije zakonska obveza tuženika, već se radi o opremi koju postavljaju lovačka društva, koja za to također dobivaju sredstva od središnje državne vlasti. Kada se govori o dozvoljenoj brzini, tuženik ukazuje na opću odredbu iz čl. 51. Zakona o sigurnosti prometa na cestama, kojom da je jasno propisano da je svaki vozač dužan brzinu kretanja svojeg vozila prilagoditi stanju i uvjetima na cesti, tako da vozilo može zaustaviti u bilo kojem trenutku, bez opasnosti za sebe i druge sudionike u prometu. U ovome slučaju da nije utvrđeno kojom se brzinom kretalo vozilo u predmetnom trenutku, a koju činjenicu tužitelj nije, čini se, niti utvrđivao prije isplate naknade štete oštećeniku. U konkretnom slučaju da dakle, nema odgovornosti Županijske uprave za ceste Istarske županije jer je svoju zakonsku obvezu uredno izvršila. Naime, kao što je i navedeno, tuženik je u cijelosti izvršio sve svoje zakonom propisane opisane obveze, propisane Zakonom o cestama, i to konkretno iz čl. 50., kojim su propisani

uvjeti odgovornosti za štete koje nastanu na prometnicama od divljači. Tom je odredbom, u st. 2. navedenog članka, propisano da pravna osoba koja upravlja javnom cestom, odgovara za štetu od divljači nastalu na javnoj cesti, ukoliko na zahtjev osobe koja gospodari lovištem, nije označena prometnom signalizacijom i opremom sukladno posebnim propisima. Ustavni sud Republike Hrvatske je u svojem rješenju pod posl. br. U-I-6264/2014 od 4. ožujka 2015., dao svoje tumačenje čl. 50. st. 1. Zakona o cestama, u kojem je zauzet stav vezan uz (ne)odgovornost pravnih osoba koje upravljaju javnim cestama, sukladno tom članku:

„...Pravna osoba koja upravlja javnom cestom odnosno koncesionar, na temelju stavka 1. članka 50. ZoCes-a, odgovara za štetu po osnovi krivnje, ukoliko na zahtjev osobe koja gospodari lovištem, javnu cestu ne označi signalizacijom i opremom sukladno posebnim propisima. Drugim riječima, krivnja pravne osobe koja upravlja cestom odnosno koncesionara može se sastojati samo u propustu da postavi posebnu signalizaciju i znakove koje će sudionike u prometu upozoravati na opasnost od mogućeg naleta divljači...” Vezano uz visinu tužbenog zahtjeva, tuženik je u cijelosti osporava. Zbog svega navedenog, tuženik predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao pravno neosnovan, te da tužitelju naloži da tuženiku nadoknadi prouzročene parnične troškove zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na priznate i dosuđene parnične troškove teku od dana donošenja prvostupanjske presude pa sve do isplate.

3. U podnesku od 16. srpnja 2025. umješač na strani tuženika ALLIANZ HRVATSKA d.d. Zagreb je u cijelosti osporio tužbeni zahtjev, a osobito aktivnu legitimaciju tužitelja te pasivnu legitimaciju tuženika, ističući da je za štetu odgovoran osiguranik tužitelja (lovačko društvo).

4. Proveden je dokazni postupak uvidom dokumentaciju dokumentaciju u spisu i to dokumentaciju priloženu uz tužbu (str. 5-47 spisa), dokumentaciju priloženu uz odgovor na tužbu tuženika (str. 61-82 spisa), dokumentacija uz podnesak tužitelja od 25. veljače 2025. (str. 88-89 spisa), dokumentacija uz podnesak tužitelja od 27. ožujka 2025. (str. 95-96 spisa), dokumentaciju PU Istarske PP Pazin s Ispostavom Buzet (str. 105-111 spisa), dokumentaciju uz podnesak umješača od 16. srpnja 2025. (str. 122-131 spisa), dokumentaciju uz podnesak tuženika od 22. srpnja 2025. (str. 136-137 spisa), nalaz i mišljenje vještaka Saše Monasa (str. 146-150 i 178-192 spisa), dokumentaciju uz podnesak tužitelja od 8. lipnja 2026. (str. 173-177 spisa).

5. U postupku izvođenja dokaza sud je na temelju odredbe čl. 220. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, br: 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 57/11., 148/11., 25/13., 70/19., 80/22., 114/22. I 155/23.; dalje: ZPP) dokazivanjem po predloženim dokazima obuhvatio sve činjenice važne za donošenje odluke te je tako pročitao i cijenio isprave koje su dio sudskog spisa.

6. Nakon tako provedenog postupka sud je ocijenio, cijeneći dokaze kako zasebno, tako i u njihovoj ukupnosti, a na temelju odredbe čl. 8. ZPP-a da je tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan.

7. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, sud je utvrdio da se primjenjuje trogodišnji zastarni rok od trenutka saznanja tužitelja za štetnu radnju i štetnika (članak 230. ZOO-a). Budući da je tužba podnijeta 3. prosinca 2024., a štetni događaj je bio 3. prosinca 2021., to je istaknuti prigovor zastare neosnovan u cijelosti.

8. Predmet spora je regresni zahtjev tužitelja za isplatom novčanog iznosa od 663,61 eura, koji je tužitelj isplatio Oresteu Kajinu na ime imovinske štete nastale na vozilu registarske oznake PU 142 VS, a koji iznos potražuje od ovdje tuženika u predmetnom postupku, sve prema odredbi čl. 963. ZOO-a.

9. Između stranaka nije sporna činjenica nastanka štetnog događaja, da se radilo o divljači (srna) budući to proizlazi iz fotografija, da se štetni događaj dogodio na području kojim gospodari Lovačko društvo Mirna Buzet, isplata oštećeniku, kao i visina štete, dok je sporna dinamika nastanka štetnog događaja, aktivna i pasivna legitimacija.

10. Tuženik spori odgovornost za štetu, te ističe prigovor nedostatka aktivne i pasivne legitimacije.

11. Člankom 1. Zakona o cestama (Narodne novine, br. 84/2011, 18/2013, 22/2013, 54/2013, 148/2013, 92/2014, 110/2019, 144/2021, dalje: Zakona o cestama) propisano je da se tim Zakonom uređuje pravni status javnih cesta i nerazvrstanih cesta, način korištenja javnih cesta i nerazvrstanih cesta, razvrstavanje javnih cesta, planiranje, građenja i održavanja javnih cesta, upravljanje javnim cestama, mjere za zaštitu javnih i nerazvrstanih cesta i prometa na njima, koncesije, financiranje i nadzor javnih cesta. Člankom 50. Zakona o cestama razvrstan je u Glavu IV pod nazivom „Mjere za zaštitu javnih cesta i prometa“ zbog čega taj članak nije moguće promatrati izvan konteksta predmeta uređenja Zakona o cestama u cjelini. Prema članku 50. stavak 1. Zakona o cestama za štetu trećim osobama nastaloj na javnoj cesti zbog naleta na divljač odgovara se po osnovi krivnje, a prema stavku 2. istog članka pravna osoba koja upravlja javnom cestom, odnosno koncesionar odgovara za štetu iz stavka 1. nastalu na javnoj cesti ukoliko javna cesta, na zahtjev osobe koja gospodari lovištem, nije označena prometnom signalizacijom i opremom sukladno posebnim propisima. Navedeni članak ni na koji način se ne odnosi na odštetnu odgovornost osoba koje gospodare lovištem i koja odgovornost, kao i načela na kojima se ta odgovornost zasniva, nisu ni predmet uređenja Zakona o cestama, već je njihova odgovornost i to kao objektivna odgovornost, uređena Zakonom o lovstvu i općim propisima obveznog prava, konkretno Zakonom o obveznim odnosima u dijelu kojima je uređena odgovornost za štetu od opasne stvari ili opasne djelatnosti i koje odredbe nisu derogirane člankom 50. Zakona o cestama.

12. Pretpostavke odgovornosti za štetu koje moraju biti kumulativno ispunjene su osim postojanja subjekta obveznog odnosa i odgovornosti za štetu (odgovorna osoba i oštećenik), štetne radnje štetnika (postupak kojim se oštećeniku nanosi šteta), šteta (umanjenje nečije imovine, sprečavanje njezina povećanja i povreda prava osobnosti), postupanje osobe koje svojim djelovanjem ili propuštanjem povrijedi neki propis (protupravnost) i uzročna veza ili kauzalni neksus odnosno veza koja mora postojati između štetne radnje i štete tako da se šteta javlja kao posljedica štetne radnje.

13. Prema odredbi članka 50. Zakona o cestama, kao što je već prethodno navedeno, pravna osoba koja upravlja javnom cestom odgovara za štetu trećim osobama nastalu na javnoj cesti zbog naleta na divljač po osnovi krivnje ukoliko na zahtjev osobe koja gospodari lovištem javnu cestu ne označi prometnom signalizacijom i opremom sukladno posebnim propisima.

14. Iz dokumentacije Policijske postaje Pazin s Ispostavom Buzet, Klasa: 211-04/21-0/11725, Ur. broj: 511-08-24/6-O-56/2021 od 10. lipnja 2024., foto dokumentacije očevida, te iskaza svjedoka Oreste Kajina proizlazi da se je 03. prosinca 2021. na kolniku lokalne ceste koja ide iz smjera Paladini prema mjestu Vrh, izvan naselja, dogodila prometna nezgoda na način da se vozač Oreste Kajin kretao navedenom cestom upravljajući vozilom marke SUZUKI IGNIS, reg. oznake PU 142 VS, te mu je na dijelu ceste na oko 200 m prije naselja Vrh, na dijelu ceste gdje nema postavljenog prometnog znaka opasnosti „Divljač na cesti“, iznenada s njegove lijeve

strane sa zemljane površine na kolnik istrčala divljač te je ista udarila u prednji srednji čeon dio vozila.

15. U vrijeme predmetne nezgode tužitelj je s Ministarstvom poljoprivrede RH imao sklopljen ugovor o osiguranju od građanskopravne odgovornosti prema trećim osobama svih lovoovlaštenika u Republici Hrvatskoj (polica osiguranja od odgovornosti broj 804271894) za štete koje nastanu uslijed naleta motornog, priključnog ili željezničkog vozila na divljač ili uslijed naleta divljači na motorno, priključno ili željezničko vozilo.

16. Vlasnik vozila SUZUKI IGNIS, reg. oznake PU 142 VS, Nenad Đurđević, je tužitelju podnio zahtjev za naknadu štete na vozilu te je tužitelj na temelju prethodno navedene police osiguranja od odgovornosti za štetu od divljači, oštećenom Oreste Kajinu, isplatio 24. svibnja 2022. iznos od 5,0000 kn/663,61 eura, na ime naknade štete na vozilu, a na temelju Sporazuma o izvansudskoj nagodbi od 18. svibnja 2022., kojeg je tužitelj sklopio s Oresteom Kajinom.

17. Kako bi se utvrdila dinamika prometne nezgode, te visina štete, provedeno je prometno-tehničko vještačenje koje je povjereno prometnom vještaku Saši Monasu. Iz njegova nalaza i mišljenja proizlazi da se 3. prosinca 2021. oko 06:40 h izvan naselja dogodio nalet osobnog automobila na srneću divljač i to izvan naselja, na cesti LC50067 Vrh - Šćulci, oko 200m prije naselja Vrh, bila je noć, na kojem mjestu nema javne rasvjete, kolnik je bio asfaltiran, mokar, te na navedenom mjestu kolnik nije podijeljen središnjom linijom, a radi se o kolniku s dvije kolničke trake za promet vozila u oba smjera, s uzdužnim usponom kolnika od 3% u smjeru SZ. U ovoj prometnoj situaciji došlo do naleta srneće divljači na prednji središnji čeon dio vozila Suzuki Ignis, koji se u trenutku naleta na srneću divljač kretao brzinom od oko 55km/h do 65km/h. Za zaustavljanje vozila svjedoka Suzuki Ignis pri srednjoj brzini kretanja od oko 60km/h, a uzimajući u obzir vrijeme reakcije prosječnog vozača na opasnost u noćnim uvjetima od oko 1s, te stanje mokrog kolnika, potreban je zaustavni put od oko 46,1m i vrijeme od oko 4,4 s. Od mjesta ulaska srneće divljači preko jugozapadnog ruba kolnika lokalne ceste LC50067, do mjesta naleta (u Skici označeno slovom (K)) srneća divljač bi prešla put od oko 4,1m trčanjem u vremenu od oko 0,42s. Vremenski 0,42s prije naleta vozila svjedoka Suzuki Ignis na srneću divljač, kada je predmetna divljač ušla na kolnik, navedeno vozilo se svojim prednjim čeonim dijelom nalazilo na udaljenosti koja prethodi mjestu naleta (K) za od oko 7m, a koji položaj prednjeg dijela vozila je označen rednim brojem 1 u Skici. Na dužini puta od 7 m (udaljenost vozila Suzuki Ignis do mjesta naleta (K), u trenutku ulaska srneće divljači na kolnik) moguće je zaustavljanje predmetnog automobila prije mjesta naleta na srneću divljač, u Skici mjesta događaja označeno slovom (K), za sve brzine kretanja vozila Suzuki Ignis koje su niže od 15,5km/h. Iz navedenog proizlazi da svjedok Oreste Kajin, koji je upravljao osobnim automobilom Suzuki Ignis, reg. oznake PU 142-VS, u ovoj prometnoj situaciji, pri srednjoj brzini kretanja njegovog vozila od oko 60km/h u trenutku naleta, nije imao tehničke mogućnosti niti poduzeti radnju kočenja prije mjesta naleta na divljač, kao niti zaustaviti svoje vozilo prije mjesta naleta. Vrijeme reakcije prosječnog vozača na opasnu situaciju u prometu tijekom noćnih uvjeta nakon koje poduzima radnju snažnog kočenja iznosi od oko 1s, a što je za 0,58s više od vremena koje je proteklo od trenutka ulaska divljači na kolnik (nastanak opasne situacije) do trenutka naleta na predmetnu divljač.

18. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka jer je isti dan u skladu s pravilima struke i znanosti, u skladu je s ostalim provedenim dokazima, te niti na koji način nije doveden u sumnju.

19. Iz navedenog proizlazi da je 3. prosinca 2021. oko 06:40 h, Oreste Kajin upravljajući osobnim vozilom Suzuki Ignis, reg. oznake PU 142-VS naletio na srneću divljač i to izvan naselja na cesti LC50067 Vrh - Šćulci, oko 200m prije naselja Vrh, kada je još bila noć, na mjestu na kojem nema javne rasvjete, na alfaltiranom kolniku koji je bio mokar, krećući se srednjo, brzinn kretanja od oko 60km/h, na dijelu ceste izvan naselja gdje nije bilo postavljenog prometnog znaka opasnosti „Divljač na cesti“.

20. Sud prihvaća u cijelosti vještački nalaz i mišljenje, kao i iskaze saslušanih svjedoka iz čega zaključuje da i poduzimanjem radnje intenzivnog kočenja vozač ne bi uspio zaustaviti svoje vozilo prije mjesta naleta i do naleta na srneću divljač bi došlo. Za zaustavljanje osobnog automobila Suzuki Ignis pri brzini kretanja od oko 60/h, a uzimajući u obzir vrijeme reakcije prosječnog vozača na opasnu situaciju u prometu u noćnim uvjetima od oko 1s, potreban je zaustavni put od oko 46,1m i vrijeme od oko 4,4 s. Na dužini puta od 7 m (udaljenost vozila Suzuki Ignis do mjesta naleta K, u trenutku ulaska srneće divljači na kolnik) moguće je zaustavljanje predmetnog vozila prije mjesta naleta, za sve brzine kretanja vozila Suzuki Ignis koje su manje od 15,5 km/h.

21. Iz navedenog proizlazi da svjedok Oreste Kajin, koji je upravljao osobnim automobilom Suzuki Ignis, reg. oznake PU 142-VS, u ovoj prometnoj situaciji, pri srednjoj brzini kretanja njegovog vozila od oko 60km/h u trenutku naleta, nije imao tehničke mogućnosti niti poduzeti radnju kočenja prije mjesta naleta na divljač, kao niti zaustaviti svoje vozilo prije mjesta naleta.

22. Na strani vozača koji je upravljao vozilom nije utvrđeno bilo kakvo kršenje odredbi Zakona o sigurnosti prometa na cestama, nije mu naplaćena mandatna kazna, nije utvrđena prisutnost alkohola u organizmu, a ni pokrenut prekršajni postupak, pa stoga oštećenik nije doprinio nastanku štetnog događaja.

23. Neosnovan je prigovor tuženika da se u slučaju osiguranja od odgovornosti ne može primijeniti institut zakonske subrogacije, jer se i osiguranjem od odgovornosti štite imovinski interesi osigurane osobe. Naime, osiguranjem od odgovornosti osigurava se rizik obveze naknade štete trećoj osobi, proistekle iz događaja za koji je osiguranik odgovoran. U konkretnom slučaju radi se o osiguranju odgovornosti lovoovlaštenika od obveze naknade štete uslijed naleta vozila na divljač koja je istrčala na državnu cestu, a odgovornost lovoovlaštenika je u takvom slučaju objektivna u smislu odredbe članka 1063. ZOO-a, jer je divljač u takvim okolnostima opasna stvar pa lovoovlaštenik odgovara po kriteriju uzročnosti. Dakle, osiguranjem od odgovornosti za naknadu štete trećoj osobi štite se imovinski interesi osiguranika, odnosno sprječava se smanjenje imovine do kojeg bi došlo zbog obveze naknade štete.

24. Nema razloga da se i u takvoj vrsti osiguranja ne primjeni institut zakonske subrogacije u slučaju kada osiguratelj isplati štetu trećoj oštećenoj osobi zbog odgovornosti svog osiguranika, u konkretnom slučaju lovoovlaštenika odnosno Lovačkog društva Mirna Buzet koje je lovoovlaštenik na području na kojem je došlo do štetnog događaja.

25. Odredbom članka 963. stavka 1. ZOO-a je propisano da isplatom naknade iz osiguranja prelaze na osiguratelja, u ovom slučaju tužitelja, po samom zakonu, do visine isplaćene naknade sva osiguranikova prava prema osobi koja je po bilo kojoj osnovi odgovorna za štetu. Tu zakonsku odredbu valja gledati i tumačiti na način da se ista primjenjuje i za slučaj kada više osoba odgovara za istu štetu, kao što je to propisano odredbom članka 1107. i 1108. ZOO-a.

26. Tužitelj je odgovornost tuženika obrazložio činjeničnom tvrdnjom da tuženik odgovara u smislu odredbe članka 50. stavka 2. Zakona o cestama (Narodne novine, broj 84/11, 18/13, 22/13, 54/13, 148/13, 92/14, 110/19, 133/21; dalje: ZC), jer da na

zahtjev lovovlaštenika tuženik nije na predmetnoj županijske ceste Fiorini – Brtonigla (Ž5002 – Ž5070), postavio prometnu signalizaciju, odnosno prometni znak „divljač na cesti“.

27. S obzirom na činjenicu da tuženik za istu štetu, uz objektivnu odgovornost lovoovlaštenika, može odgovarati po principu krivnje u smislu odredbe članka 50. stavka 2. ZC-a kojom je propisano da pravna osoba koja upravlja državnom cestom odgovara za štetu nastalu na državnoj cesti ako državna cesta na zahtjev osobe koja gospodari lovištem nije označena prometnom signalizacijom i opremom sukladno propisima, nije osnovan tuženikov prigovor nedostatka aktivne i promašene pasivne legitimacije.

28. Međutim, da bi tužitelj mogao osnovano zahtijevati utuženi iznos, kojeg je nesporno isplatio trećoj oštećenoj osobi te su činom isplate na njega prešla prava osiguranika prema svakoj odgovornoj osobi, morao bi dokazati da je tuženik odgovoran po principu krivnje, što ne proizlazi iz rezultata provedenog dokaznog postupka s obzirom na to da je tuženik po zahtjevu lovoovlaštenika za postavljanje znaka opasnosti od divljači na cesti poduzeo određene aktivnosti tj. zatražio dodatne informacije od lovoovlaštenika na koje nije dobio odgovor, što samim time više ne predstavlja tuženikovo skrivljeno ponašanje glede te zakonske obveze, ali i zbog toga što iz nalaza vještaka prometne struke proizlazi da eventualna krivnja gled nepostavljanja znakova prometne signalizacije za upozorenja za divljač na cesti nije u uzročnoj vezi s nastankom štetnog događaja, jer bi nalet na divljač uz propisanu brzinu kretanja koju je oštećena osoba poštivala bio neizbježan.

29. Tuženik je opravdano prigovorio da je u konkretnom slučaju, Lovačko društvo „Mirna“ Buzet, podnijelo općeniti zahtjev, te da nisu obrazložili niti naveli učestalost naleta divljači na vozila na točno određenoj dionici ceste.

30. Naime, iz dopisa kojeg je Lovačko društvo „Mirna“ Buzet uputilo tuženiku 16. kolovoza 2013. nije ništa konkretno izneseno, već je samo navedeno da se od Županijske uprave za ceste traži označavanje prometnom signalizacijom i opremom sukladno posebnim propisima svih cesta kojima Županijska uprava za ceste upravlja u granicama lovišta Lovačkog društva "Mirna" Buzet. Takav zahtjev u potpunosti je neodređen i tuženik po njemu nije ni mogao postupiti, jer bi to u praksi značilo da bi Istarska županija, na svim prometnicama u čitavoj njihovoj duljini morala postaviti znakove opasnosti od naleta divljač.

31. O svemu tome, odnosno o načinu dostavljanja zahtjeva, odnosno njegova sadržaja, Lovačko društvo „Mirna“ Buzet upozoreno je dopisom tuženika od 3. veljače 2021. u kojem je isto obaviješteno o nemogućnosti postavljanja predmetnih prometnih znakova na svim dionicama svih cesta te je ujedno ukazano na nužnost utvrđivanja posebno opasnih mjesta. Konkretno, točno je navedeno kako i na koji način treba postupiti, odnosno kako i na koji način, a da bi bilo u skladu sa zakonom, treba postaviti uredan zahtjev za postavljanje odgovarajuće prometne signalizacije.

32. Odredbom čl. 18. Pravilnika o prometnim znakovima, signalizaciji i opremi na cestama (Narodne novine, br. 33/05, 64/05, 155/05 i 14/11), propisano je da znak opasnosti »divljač na cesti« (A33) označava posebno opasna mjesta na kojima divljač često prelazi preko ceste. Prema tome, postavljanju tih prometnih znakova, može se pristupiti tek nakon što se utvrdi točna stacionaža na kojoj divljač učestalo prelazi preko ceste te izradi prometnog elaborata na temelju čl. 61. Zakona o cestama (Narodne novine, br. 84/11, 18/13, 22/13, 54/13, 148/13 i 92/14, 110/19).

33. Pravna osoba koja upravlja javnom cestom, odnosno koncesionar odgovara za štetu nastalu na javnoj cesti ukoliko javna cesta, na zahtjev osobe koja gospodari lovištem, nije označena prometnom signalizacijom i opremom sukladno posebnim

propisima (čl. 50. Zakona o cestama). Međutim da bi došlo do odgovornosti pravne osobe nepostojanje prometne signalizacije trebalo bi biti u uzročno-posljedičnoj vezi s izlijetanjem divljači. Po mišljenju suda postojanje znaka ne bi spriječilo divljač na izlijetanje. Da li bi postojanje znaka utjecalo na vozača ovdje nije ni odlučno jer vožnji vozača ne prigovara tužitelj koji mu je umjesto lovačkog društva isplatio štetu u cijelosti bez doprinosa ocijenivši da tu postoji odgovornost lovačkog društva slijedom čega je s istim sklopio i sporazum o naknadi štete (str. 31 spisa).

34. Ovaj sud, stoga, zaključuje da nisu ispunjeni uvjeti iz odredbe čl. 963. ZOO-a, te da nisu ispunjene pretpostavke solidarne odgovornosti tuženika za štetu iz odredbe čl. 1067. st. 4. ZOO-a jer solidarnost postoji prema oštećeniku, a ne lovačkom društvu. Naime, tužitelj je štetu platio oštećeniku u cijelosti. Nepostojanje znaka ne utječe na izlijetanje divljači, već može utjecati samo na vozača čiji je odštetni zahtjev ocijenjen od strane tužitelja osnovanim.

35. Slijedom navedenoga, činjenica što na predmetnoj dionici ceste nije postavljen znak opasnosti „divljač na cesti“ nije od utjecaja na rješavanje ovog postupka (pravnog pitanja), čak i da je tuženik bio dužan postaviti isti (a što tuženik u potpunosti osporava tijekom cijelog ovog postupka, zbog neurednosti i nepotpunosti zahtjeva koji mu je upućen od strane Lovackog društva „Mirna“ Buzet).

36. Iz svega navedenog proizlazi da nema odgovornosti tuženika za štetu po principu krivnje u smislu odredbe članka 50. stavka 2. ZC-a, slijedom čega nije ni osnovan tužiteljev zahtjev primjenom odredbe članka 963. stavka 1. ZOO-a.

37. Sud nije pojedinačno obrazlagao sve primjedbe stranaka istaknute u tijeku postupka, već su obrazložene odlučne činjenice za donošenje odluke. Također je sud razmatrao sve isprave dostavljene u spis, no nije ih pojedinačno obrazlagao, već samo one na kojima je temeljio odluku.

38. Odluka o troškovima postupka temelji se na čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025, dalje ZPP), pa je tužitelj, čiji je tužbeni zahtjev odbijen, dužan tuženiku naknaditi troškove postupka.

39. Tuženiku je priznat trošak za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 125,00 EUR, pristup na ročište od 28. svibnja 2025. u iznosu od 125,00 EUR, sastav obrazloženog podneska od 2. lipnja 2025. u iznosu od 125,00 EUR, pristup na ročište od 2. srpnja 2025. u iznosu od 125,00 EUR, pristup na ročište (očevid) od 14. listopada 2025. u iznosu od 125,00 EUR, sastav obrazloženog podneska od 8. siječnja 2026. u iznosu od 125,00 EUR, pristup na ročište od 14. travnja 2026. u iznosu od 125,00 EUR, pristup na ročište od 3. rujna 2026. u iznosu od 125,00 EUR, odnosno ukupno 1.000,00 EUR, na temelju Tbr. 8. t. 1., Tbr. 9. t. 1., Tbr. 46. i Tbr. 54. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br. 138/2023, 107/2025), kako je odlučeno u t. II. izreke presude.

40. Tuženiku nije priznat trošak u visini od 651,54 EUR (koji se odnosi na sastav dopisa PP Pazin od 17. prosinca 2024., za sastav podnesaka od 22. srpnja 2025., 8. lipnja 2026., 23. srpnja 2026. i 18. kolovoza 2026., u iznosu od po 125,00 EUR, te na ime sudske pristojbe na odgovor na tužbu u visini od 26,54 EUR) jer je ocijenjeno da ti izdaci nisu bili opravdani niti objektivno nužni za vođenje ove parnice. Naime, sastav dopisa Policijskoj postaji Pazin od 17. prosinca 2024. po ocjeni suda ne predstavlja samostalnu parničnu radnju u smislu članka 155. ZPP-a koja bi padala na teret protivne stranke. Pribavljanje službenih isprava i izvješća stranke mogu predložiti sudu radi službenog pribavljanja ili ih pribaviti u okviru opće pripreme spora, pri čemu takva korespondencija s trećim tijelima ne predstavlja neposrednu parničnu radnju predviđenu

ZPP-om za koju se priznaje zasebna nagrada u teret protivnika. Nadalje, podnesci od 22. srpnja 2025., 8. lipnja 2026., 23. srpnja 2026. i 18. kolovoza 2026. su analizirani u smislu njihova sadržaja, te je utvrđeno da se navodi u istima ponvaljaju, a prema stavu sudske prakse se ne mogu priznati podnesci kojima se samo multipliciraju radnje bez novog meritorno odlučnog sadržaja, te se za podneske bez novih odlučnih činjenica ne može priznati puna nagrada prema Tbr. 8. točki 1. Tarife, a ako nisu pridonijeli rješenju spora, trošak se ne može smatrati opravdanim te se odbija. Zbog navedenog, sud je zatražene iznose za podneske od 22. srpnja 2025., 8. lipnja 2026., 23. srpnja 2026. i 18. kolovoza 2026. odbio jer nisu predstavljali opravdan niti objektivno potreban izdatak za vođenje parnice. Trošak sudske pristojbe za odgovor na tužbu nije priznat, jer nije niti nastao, budući se isti naplaćuje po pravomoćnom okončanju postupka, kako je odlučeno u t. III. izreke presude.

41. Umješraču na strani tuženika je priznat trošak za sastav podneska od 17. srpnja 2025., za zastupanje na ročištima od 14. listopada 2025., 14. travnja 2026. i 3. rujna 2026., te za sastav podneska od 21. srpnja 2026. u visini od po 125,00 EUR, odnosno ukupno 625,00 EUR, na temelju Tbr. 8. t. 1., Tbr. 9. t. 1., Tbr. 46. i Tbr. 54. Tarife, kako je odlučeno u t. IV. izreke presude.

42. Umješraču na strani tuženika nije priznat trošak za sastav podneska od 31. kolovoza 2026. u iznosu od 125,00 EUR, budući je navedeni podnesak dostavljen tri dana prije održavanja rasprave na kojoj je umješrač mogao iznijeti sve navode iz podneska, pa je odlučeno kao u t. V. izreke presude.

43. Na temelju svega izloženog, odlučeno je kao u izreci odluke.

U Pazinu 8. listopada 2026.

Sutkinja

Tamara Lakoseljac Benčić

Dokument je elektronički potpisan: ANDREA JELENIĆ PITOSKI Vrijeme potpisivanja: 08-10-2026 14:08:12 	DN: C=HR O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU 2.5.4.97=#130D48523436353433373332373135 L=PAZIN S=JELENIĆ PITOSKI G=ANDREA CN=ANDREA JELENIĆ PITOSKI
--	---

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku od 15 dana računajući od dana objave presude, ako je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude.

DNA:

- Pun. tužitelja,
- Pun. tuženika,
- Pun. umješrača na strani tuženika.

Broj zapisa: **9-3088e-5bd7e**

Kontrolni broj: **08f02-8c7a6-200fb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=ANDREA JELENIĆ PITOSKI, L=PAZIN, O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.